

ΠΟ ΤΑ ΧΡΩΝΙΚΑ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ!

MΙΑ μέρα, στις άρχες του ΙΣΤ' αιώνος, δι βασίλευς τῆς Ισπανίας Κάρολος Α' ή «Κουΐντος», όπως τὸν έλεγαν οἱ παλαιότεροι ιστορικοί, βγήκε μὲ πολυπληθῆ ἀκολουθία γιὰ νὰ κυνηγήσῃ ἀγριογούρουνα ἢνα δάσος, ἔξω ἀπὸ τὸ Μπούργκος.

Μεταξὺ τῶν ἑκατὸν εὐγενῶν ποὺ ἀποτελούσανε, όπως πάντοτε τὴν ἀκολουθία τοῦ βασιλέως —χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε καὶ τοὺς πενήντα ἀξιωματικούς, στρατιῶτες καὶ ὑπηρέτες— ἦταν καὶ ἔνας νεαρὸς εὐπατρίδης, δ δὸν Φαθρίνειο αὐτὸν ἔφησο, ἔνα σεμνὸ καὶ καλόκαρδο παλληκάρι, ποὺ φαινόταν σὰν νὰ γεννήθηκε μὲ τὸν ἀποκλειστικὸ προορισμὸ νὰ γελάῃ ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ! Ἐκείνη, μάλιστα, τὴν ἡμέρα, δ βασίλευς, δ ὅποιος ἦταν ἔξαιρετικὰ εὐγοντας στοὺς συγκεντρωμένους εὐγενεῖς:

— Οταν δ δὸν Φαθρίνειος θὰ σφυρίξῃ μὲ τὴν σφυρίχτρα αὐτὴ, πρέπει νὰ τρέξετε δλοὶ κοντά μου... Ἡ σφυρίχτρα αὐτὴ θὰ εἰνε γιὰ σᾶς τὸ σύνθημα τῆς συγκεντρώσεως.

Ξεκίνησαν κατόπιν γιὰ τὸ δάσος...

Πρὶν περάση πολλὴ ὥρα, τὰ σκυλιὰ εἶχαν ἀνακαλύψει ἔνα ἀγριογούρουνο. Καὶ ἄρχισαν ἀμέσως ν' ἀλυχτοῦντο τὸ ἀγριογούρουνο τὴν στιγμὴ ποὺ εἶχαν ἀπομακρυνθῆ κάπως ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους καὶ τοὺς στρατιῶτες. «Ωσπου νὰ συγκεντρωθοῦν δλοὶ θὰ περνοῦσε πολλὴ ὥρα καὶ τὸ ἀγρίμι θὰ ἔξαφανιζότανε στὸ μεταξύ. Ο βασίλευς, λοιπὸν, συμφώνησε μὲ τὸν δὸν Φαθρίνειο νὰ κυνηγήσουν οἱ δυό τους τὸ θήραμα γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὰ ἵχνη του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ κυνῆγι τοῦ ἀγριογούρουνο παρουσίαζε τὴν ἐποχὴ ἔκεινη, καὶ ίδιως στὴν Ισπανία, μεγάλους κινδύνους, γιατὶ τὰ ζῶα αὐτὰ εἶχαν πλημμυρίσει τὴν ὑπαιθρο σὲ πυκνὰ κοπάδια, ποὺ κατέβαιναν συχνὰ καὶ στὰ χωριά. Μὰ δ Κάρολος δὲν εἶχε δοκιμάσει ποτὲ στὴ ζωή του τὶ σημαίνει ἡ λέξις φόβος.

Καὶ οἱ δυό κυνηγοὶ προχώρησαν μέσα στὸ πυκνὸ δάσος, ὅπου ἤχε τρυπώσει τὸ ζῶο. Δὲν ἄργησαν, ὅμως, νὰ χασουν τὰ ἵχνη του, μέσα στὸ καταπράσινο χάος ποὺ σχημάτιζαν τὰ δέντρα καὶ οἱ θάμνοι.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε δ βασίλευς, ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶνε νὰ περιμένουμε ἔδω νάρθοῦν καὶ οἱ ἀκόλουθοι μου... «Ισως δλοὶ μαζὺ νὰ φανοῦμε πιὸ τυχεροί... Στὸ μεταξύ, μποροῦμε νὰ ξεπεζέψουμε γιὰ νὰ ε-

κι' ὁ Κάρολος πήδησε ἀπὸ τὸ ἄλογό του, κάνοντας νοῆσαν στὸν δὸν Φαθρίνειο νὰ τὸν μιμηθῇ. «Εδεσαν κατόπιν ἄλογά τους ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου κι' ἔκαναν μερικὰ βήματα γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν τὰ πόδια τους —ὅταν, ἔσφινκά, βρέθηκαν μπρός σὲ τέσσερες ἀγνώστους, ποὺ ἦσαν ξαπλωμένοι πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοὺς ἔρριξε δ βασίλευς κατάλαβε, ἀπὸ τὴν περιβολὴ τους καὶ τὴν ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας τους, ὅτι ήσαν κακοποιοί, οἱ δοποῖοι θὰ εἶχαν ίδιαιτέρους λόγους νὰ κρύβωνται στὸ δάσος... Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά πειὰ γιὰ νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Ἀπεναντίας, ἔπειτε νὰ δείξῃ στοὺς ὑπόπτους αὐτοὺς τύπους ὅτι δὲν τοὺς φοβότανε. Καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τους μὲ σταθερὰ βήματα, ἀκολουθούμενος πάντοτε ἀπὸ τὸν δὸν Φαθρίνειο, ποὺ εἶχε πάρει λίγο κουράγιο ἀπὸ τὸ ἀτάραχο ὑφος τοῦ βασιλέως του.

Οἱ τέσσερες λοιπὸν λησταὶ —γιατὶ οἱ ἀγνώστοι αὐτοὶ ἦσαν πράγματι κακοποιοί— δὲν ἀνεγνώρισαν τὸν βασιλέα.

Τὸ μόνο ποὺ προσέξανε ἦταν ὅτι οἱ ξένοι ἦσαν καλοντυμένοι καὶ ὅτι φαινόντουσαν ἄνθρωποι πλούσιοι... Τὶ ἀνέλπιστη τύχη! Ἀντὶ νὰ τρέχουν ἔδω κι' ἔκεινοι καὶ νὰ κοπιάζουν γιὰ νὰ βροῦν κάποιον νὰ ληστέψουν, τὰ θύματα ἐρχόντουσαν μόνα τους στὸ καταφύγιό τους!...

«Ἐνας ἀπὸ τοὺς ληστάς, δ ἀρχηγὸς τῆς σπείρας κατὰ πάσαν πιθανότητα, σηκώθηκε ὄρθιος, ἔγγαλε τὸ καπέλλο του, ἔκανε μιὰ βαθειὰ ύποκλισι καὶ εἶπε χαμογελῶντας εἰρωνικά:

— Καλῶς ὀρίσατε, ἄρχοντες, στὸ βασίλειο μας!... Τὶ μεγάλη τιμὴ γιὰ μᾶς!...

— Νομίζω —ἀποκρίθηκε δ Κάρολος μὲ σταθερὴ φωνὴ— ὅτι τὸ δάσος αὐτὸ ἀνήκει στὸν μόνο πραγματικὸ κύριο τῆς Ισπανίας, τὸν βασιλέα Κάρολο Α'.

— «Ἡ Ισπανία μπορεῖ ν' ἀνήκῃ στὸν Κάρολο! εἶπε δ ληστής. Τὸ δάσος, ὅμως, αὐτὸ εἶνε δικό μας καὶ δ βασιληᾶς βρίσκεται τώρα πολὺ μακριὰ γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά του! »Ας εἴνε, αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία... Σημασία ἔχει κάτι ἄλλο... ἔνα σκειρό ποὺ είδα τὴ νύχτα ποὺ μᾶς πέρασε... Ξέρετε, ἄρχοντά μου, τὶ σκειρό είδα; «Οτι δ ὑπέροχος βελούδηνος μανδύας σας περνοῦσε ἀπὸ τοὺς δικούς σου ὕμους στοὺς δικούς μου!...

Καὶ δ ληστής, λέγοντας αὐτὰ, πλησίασε τὸν βασιλέα, τοῦ τράβηξε τὸν μανδύα καὶ τὸν ἔφόρεσε, χωρὶς δ Κάρολος νὰ διαμαρτυρηθῇ...

Κατόπιν ἦρθε ἡ σειρὰ ἔνος ἄλλου ληστοῦ, δ ὅποιος ἔτυχε... νὰ δῆ στὸν ὑπνὸ του διέκανε ἀλλαξιά τοῦ παληοῦ καπέλλου του μὲ τὸ καινούργιο μεταξωτό καὶ φτερωτό καπέλλο τοῦ βασιλέως. Καὶ, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, μετέβαλε τὸ σκειρό του σὲ πραγματικότητα... Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογοῦμε, ύστερο ἀπὸ λίγη ὥρα δ βασιλεὺς τῆς Ισπανίας βρισκότανε σχεδὸν γυμνὸς καὶ χωρὶς ἄλογο, ἔνῳ οἱ λησταὶ τὸν κυττάζανε ξεκαρδισμένοι στὰ γέλια.

Ο Κάρολος δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ χειρονομία θυμοῦ, δὲν πρόβαλε καμμιά ἀντίστασι. «Ηξερε καλά πὼν ἔλεγε στοὺς ληστάς διέκανε δ βασιληᾶς τῆς Ισπανίας, ἔκεινοι δὲν θὰ τὸν ἔπιστευαν. «Ἀλλὰ κι' ἂν τὸν ἔπιστευαν, δὲν ἀπεκλείετο νὰ

τοὺς σκότωναν, αὐτὸν καὶ τὸν δὸν Φαθρίνειο, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν τρομερὴ τιμωρία ποὺ τοὺς περίμενε. Κι' ἔπειδη δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βάλη μὲ τοὺς τέσσερες ληστές, σκέψητε ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ σωπάσῃ καὶ νὰ ἀνεχθῇ δλους τοὺς έξευτελισμούς των, περιμενοντας βοήθεια ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους του, οἱ δοποῖοι τριγυρούσανε σ' ἔκεινα τὰ μέρη...

Ξαφνικά, δ δὸν Φαθρίνειος θυμήθηκε τὴν χρυσῆ σφυρίχτρα ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει πρὶν ἀπὸ λίγες ὥρες δ βασιληᾶς του. Τὴν ἔτραβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὴν ἔβαλε στὸ στόμα του καὶ ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ μὲ δοση δύναμι εἶχε. Πρὶν προφτάσουν οἱ λησταὶ νὰ συνέρθουν ἀπὸ τὴν ταραχὴ τους, τὸ μέρος ἔκεινο τοῦ δάσους γέμισε ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους τοῦ βασιλέως, οἱ δοποῖοι ἔτρεξαν ἀμέσως στὴν πρόσκλησι τοῦ κυρίου των.

— Μήπως ἔπαθατε τίποτε, μεγαλειότατε; Φώναξε τραμαγμένος ἔνας ἀπὸ αὐτούς.

— «Οχι, εύτυχως! ἀποκρίθηκε δ Κάρολος, ρίχνοντας βλέμμα εύγνωμοσύνης στὸν δὸν Φαθρίνειο, δ ὅποιος τὸν εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν δύσκολη θέσι.

Καὶ γυριώντας στοὺς ἐμθρόνητούς ληστάς, συνέχισε σειρωνικὸ τόνο:

— «Ἐπιτρέψατε μου, εύγενέστατοι, νὰ σᾶς συστηθῶ: Κάρολος Α', βασιλεὺς τῆς Ισπανίας!...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

— Καλῶς ὀρίσατε, ἄρχοντές μου, στὸ βασίλειο μας, εἶπε δ ληστής.

Ο ΚΑ'ΥΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

(Συνέχεια ἀπό τὴν σελίδα 15)

Κι' ἀρχισε νὰ κλαίῃ, κυριευμένη ἀπὸ ἔνα παράδοξο συναίσθημα.

Κι' ἀλήθεια, ἡ Μαρία, ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔφερε στὸν κόσμο ἔνα κοριτσάκι. Οἱ χωριανοὶ τῆς δταν τὸ ἔμαθαν, ἔμειναν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Δὲν τολμοῦσαν νὰ πιστέψουν ὅτι ἦταν δικό της. Σκεφτόντουσαν ὅτι κάποια ἄλλη θὰ τὸ εἰχε φέρει στὸν κόσμο κι' ὅτι ἡ Μαρία, ἀπὸ καλωσύνη, εἶγε ἀναλάβει τὶς εὐθύνες τοῦ λάθους της. Μὰ ἐκείνη διαμαρτύροταν καὶ δήλωνε:

— Εἶνε δικό μου τὸ παιδί! Ναι, εἰμαι μητέρα! Μπορεῖτε νὰ μὲ πετάξετε στὴ θάλασσα γιὰ νὰ μὴ λερώνω τὸ χωριό σας. Μὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀμφισθητήσῃ ὅτι δὲν εἶνε δικό μου τὸ παιδί...

Ἄλλὰ οἱ ναυτικοὶ γελοῦσαν ἀπὸ τὴν καρδιά τους μὲ τὴν καλωσύνη τῆς ὁμορφῆς Μαρίας. Κι' ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρὸς ὃς τὴν ὥρα ποὺ πέθανε ἡ πλούσια μητέρα τῆς Μαρίας καὶ τῆς ἀφῆσε ὅλη τὴν περιουσία της. Τώρα ἡ Μαρία ἦταν μιὰ σωστὴ ἀρχόντισσα. Θὰ μποροῦσε νὰ παντρευτῇ ὅποιον ἄνδρα ἥθελε ἡ ψυχὴ της, ἀκόμη κι' αὐτὸν τὸν ἄπιστο Μανᾶς.

Κι' ἀλήθεια, ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ Μανᾶς, ἔτρεξε στὴ Βρετανή καὶ προσπάθησε νὰ συναντήσῃ τὴν Μαρία.

— Τώρα, τῆς εἶπε, εἰσαι πλούσια. Οἱ γονεῖς μου δὲν θὰ φέρουν πειὰ καμμιὰ ἀντίρρησι. Σ' ἀγαπῶ πάντα καὶ θέλω νὰ σὲ παντρευτῶ. Θέλω νὰ δώσω τ' ὄνομά μου στὸ παιδί μας.

Μὰ ἡ Μαρία τὸν κύτταξε μὲ ἔνα βλέμμα σὰν νὰ εἶχε μπροστά τῆς ἔναν ἀγνωστό.

— Μὴ χάνεις ἀδικα τὰ λόγια σου, τοῦ δήλωσε. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς εἶνε νὰ φύγης.

— Καὶ τὸ παιδί; τόλμησε νὰ ρωτήσῃ ὁ Μανᾶς. "Ελα, ἀφοῦ εἰσαι μιὰ λογικὴ γυναίκα, πρέπει νὰ μ' ἀκούσῃς. Σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ ζήσω κοντά σας.

Μὰ ἡ Μαρία ἦταν ἀμετάπειστη καὶ τὸν ἔδιωξε, ὅπως διώχνει κανεὶς ἔναν ἀγνωστό ποὺ τὸν ἐνοχλεῖ. "Ήθελε νὰ ζήσῃ μόνη της, μὲ τὸ παιδί της. Αὐτὸ πειὰ ἦταν ἡ ζωὴ της. Κι' οἱ φωρᾶδες τῆς Βρετανῆς τὴν ἔθλεπαν νὰ προσεύχεται στὰ πόδια τοῦ Ἑσταυρωμένου κάθε νύχτα ποὺ τὸ πέλαγος φουρτούνιαζε κι' ἀγρίευε. Ἡ φτωχὴ κόρη ἥθελε νὰ κάνῃ τὸν ἔαυτό της νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶχε χαθῆ στὴ θάλασσα ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ της, ὅτι δὲν ἦταν ὁ Μανᾶς, ὁ Μανᾶς ὁ ἀγαπημένος της. "Ήθελε νὰ πιστέψῃ ὅτι τὸ παλληκάρι ποὺ εἶχε ἀγαπήσει ἔκεινο τὸ μαγευτικὸ σεληνοφώτιστο βράδυ ἦταν κάποιος ἄλλος ἀνθρωπός, ἀξιος τῆς ἀγάπης της. Ἡ φτωχὴ κόρη ζούσε πειὰ μέσα σ' ἔνα δηνειρό...

«ΚΛΑΙΩ... ΓΙΑΤΙ Σ' ΑΓΑΠΩ!..»

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 41)

Ο Ζώρζ, ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὴν Μπέρτα καὶ τῆς εἶπε γελώντας:

— Κυρία, τὸ τραπέζι εἶνε ἔτοιμο!

— Η Μπέρτα σήκωσε τὸ κεφάλι της. 'Ο Ζώρζ εἶδε, κατάπληκτος, ὅτι τὰ μάτια της ἦσαν δακρυσμένα... Ποτὲ δέν εἶχε ἀντικρύσει τέτοια ἔκφρασι στὰ μάτια τῆς γυναίκας του...

— Κλαίς; φώναξε.

— "Οχι, όχι! ψιθύρισε ἡ Μπέρτα.

Καὶ σηκώθηκε ὅρθια. Ἀγκάλιασε τὸν σκέπτη της, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν δῶμα του καὶ συνέχισε, ἀναστενάζοντας:

— Ναι, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κλαίω... ἀπὸ τὴν μεγάλη μου ἀγάπη γιὰ σένα!... Φίλησέ με, ἀντρούλη μου!...

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΛΕΓΕΤΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΘΙ ΠΑΡΕΤΕ!

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 28)

— Εόκολωτερο εἶνε νὰ ὅρης ἀπόδονι μὲ βραχνή φωνή, παρὰ κορίτσι ποὺ δέν φιλήθηκε πρὶν παντρευτῆ.

— Τὰ τρυφερὰ χέρια μιᾶς κοπέλλας μποροῦν νὰ λυγίσουν καὶ σίδερα...

— Νὰ φοβάσαι τὴν κόρη ἔκεινη ποὺ λέει ὅτι δὲν θέλει νὰ παντρευτῇ.

— 'Ο σοφός σκέφτεται μὲ τὸ μυαλό του. 'Ο ποιητής σκέφτεται μὲ τὴν καρδιά του. 'Η κόρη σκέφτεται μὲ τὸ μυαλό καὶ τὴν καρδιά τοῦ ἀγαπητοῦ της.

— "Οταν θλέπης ἔνα κορίτσι νὰ κλαίῃ, δὲν πρέπει νὰ γελάς.

— 'Η μεγαλύτερη ἡδονή τῆς κόρης εἶνε ἡ σκέψις δτι, μιὰ μέρα, θὰ γίνη σκλάσα.

— 'Η κόρη ποὺ δὲν δοκίμασε μιὰ μικρὴ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο της, δὲν θὰ γίνη καλὴ σύζυγος.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ!..

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 21)

τμός... 'Ο ἀτμὸς αὐτὸς μεταβλήθηκε σιγά - σιγά σὲ μιὰ θολή σκιά, σὲ μιὰ σιλουέττα, ώσπου στὸ στέλος πῆρε τὴν μορφὴ ἀνθρώπου — τὴν δική μου μορφή... Μὰ δταν τὴν ἀντίκρυσα καλά, πάγωσα δλόκληρος ἀπὸ φόβο... 'Ο ἀνθρώπος αὐτὸς μοῦ ἔμοιαζε καταπληκτικά, καὶ ὅμως ἦταν ἔνα ἀποκρουστικὸ τέρας! Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶδα πιὸ συχαμερό, πιὸ ἀντιπαθητικὸ πρόσωπο! Καὶ ὅμως τὸ τέρας αὐτὸς ἦμουν ἐγὼ — ἐγὼ!

»Μονάχα τὴν στιγμὴ ἐκείνη κατάλαβα τί ἔγκλημα είχα κάνει ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἔαυτοῦ μου!... "Εδωσα σάρκα καὶ δοτᾶ σ' ἔναν ἀνθρωπὸ ποὺ τὸν εἶχε ὡς τότε δημιουργὸς θαμμένο στὰ βάθη τῆς συνειδήσεώς μου, σ' ἔνα δὲν ἔπειτε ποτὲ νὰ παρουσιαστῇ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας! "Εθγαλα μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ ἀπελπισίας — κι' ἔπεισα κάτω ἀναίσθητος...

»"Οταν συνῆρθα, εἶδα τὸν δεύτερο ἔαυτό μου, τὸ φάντασμά μου, τὸ πλάσμα ποὺ τοῦ ἔδωσα ἐγὼ ζωὴ, νὰ γελᾶ σαρκαστικά, σκυμμένο ἀπὸ πάνω μου... "Ω! ποιὰ λόγια θὰ μπορέσουν νὰ ἔκφρασουν τὴν ἀλοφρεσύη ποὺ δοκιμασα τότε, ὅταν κατάλαβα ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ δαίμονα αὐτοῦ;... Συγχρόνως, ἔνα ἄλλο πρόθλημα μὲ βασάνιζε: "Ηταν δυνατὸν νὰ ἔχω τόσα χρόνια μέσα μου ἔνα τέτοιο τέρας, ζωοὶς νὰ τὸ ξέρω οὕτε ἐγὼ διδοῦσα...

»Ο καιρὸς περνάει... Τὸ φάντασμά μου μὲ κυνηγάει παντοῦ... Δὲν μὲ ἀφήνει οὕτε στιγμὴ σὲ ήσυχία. Δὲν μιλᾶ... Γελᾶ μονάχα... Καὶ τὸ γέλιο του μοῦ παγώνει τὴν ψυχὴ καὶ τὸ μυαλό... Θέλω νὰ τὸ σκοτώσω... Μὰ δὲν μπορῶ... Καταλαβαίνει μαζὺ μ' αὐτὸν θὰ σκοτώσω καὶ τὸν ἔδιο τὸν ἔαυτό μου... Μὰ καὶ τὸ φάντασμά μου θέλει κι' ἐκεῖνο νὰ μὲ στραγγαλίσῃ...

»Ναι, διαβάζω τὴν ἀπόφασί του στὰ μάτια του...

»Θεέ μου! Θεέ μου! λύπησου ἔνα δυστυχισμένο πλάσμα σου!...

»Ο ἔαυτός μου θέλει νὰ μὲ σκοτώσῃ!...

»Εδῶ τελείωνε τὸ χειρόγραφο τοῦ ἀγνώστου, ποὺ βρέθηκε μιὰ μέρα νεκρὸς σ' ἔνα δωμάτιο, στὸ δεύτερο πάτωμα ἐνὸς σπιτιοῦ...

»Αντιγράφω τὸ ἡμερολόγιο του καὶ σᾶς τὸ παρουσιάζω χωρὶς σχόλια.

»Αφήνω τὸν ἀναγνώστη ἐλεύθερο νὰ βγάλῃ μόνος του τὸ συμπέρασμα ποὺ θέλει...

»Οσο γιὰ μένα, δομολογῶ ὅτι δὲν τολμῶ ἀκόμα νὰ παραδεχθῶ ὅτι εἶνε δυνατὸν ἀνθρωπὸς νὰ δολοφονηθῇ ἀπὸ τὸν ἔδιο τὸν ἔαυτό του!...

ΕΝΤΓΑΡ. ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 5)

Οι κακοποιοὶ γονάτισαν, τρέμοντας.

— Πρὸ δλίγου, ἔξηκολούθησε ὁ Κάρολος, εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆτε τί ὅνειρα εἶδατε τὴν περασμένη νύχτα... Τώρα θὰ σᾶς πῶ κι' ἐγώ, μὲ τὴ σειρά μου, τί ὅνειρο εἶδα τὴ νύχτα ποὺ μᾶς πέρασε... Σᾶς εἶδα, λοιπόν, κρεμασμένους καὶ τούς τέσσερες ἀπὸ τὸ ψηλότερο δέντρο τοῦ δάσους αὐτοῦ!

— Τὰ λόγια αὐτὰ ισοδυναμοῦσαν μὲ διαταγή...

— Ενῶ δι βασιλεὺς καὶ οἱ ἀκόλουθοὶ του ἀπομακρύνονταν ἀπὸ τὸ δάσος, μερικοὶ στρατιῶτες ἐπιασαν τοὺς τέσσερες ληστές καὶ τοὺς κρέμασαν ἀπὸ ἔνα δέντρο...

Μόλις γύρισαν στ' ἀνάκτορα, ὁ Κάρολος μάζεψε ὅλους τοὺς εὐγενεῖς του στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ θρόνου καὶ εἶπε παρουσία τους στὸν δὸν Φαθρίκιο:

— Σὲ σένα, Φαθρίκιε, χρωστῶ τὴν ζωὴ μου. 'Η σφυρίχτρα ποὺ σοῦ χάρισα σήμερα μοῦ προσέφερε μεγάλη ἐκδούλευσι... Πρέπει ν' ἀμειφθῆς γιὰ τὴν καλή σου ἔμπνευσι. Σὲ δόνομάζω, λοιπόν, δούκα τῆς Σφυρίχτρας!...

... Επέρασαν πολλὲς ἐκατοντάδες χρόνια ἀπὸ τὴν ημέρα ποὺ συνέβη σ' ἔνα δάσος τῆς παληῆς Καστίλλης ἢ ιστορία ποὺ σᾶς ἀφηγηθήκαμε παραπάνω. 'Αλλὰ μέχρι σήμερα οἱ ἀπόγονοι τοῦ δὸν Φαθρίκιου φέρνουν μὲ ὑπερηφάνεια τὸν τίτλο τοῦ δουκὸς τῆς Σφυρίχτρας.